

N:o 51.

Godkänd hos Första Kammaren den 4 april 1908.
— — Andra Kammaren den 4 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående vidtagande af åtgärder för införande af förenklade bestämmelser i fråga om anteckning i kyrkobok rörande från utlandet återinflyttade svenskar, särskildt med afseende på deras äktenskapsförhållanden.

Till Konungen.

Uti inom Riksdagen väckta motioner har framhållits behovet af att förenklade bestämmelser infördes i fråga om anteckning i kyrkobok af från utlandet återinflyttade svenskar, särskildt med afseende på deras äktenskapsförhållanden.

Nu gällande stadganden angående anteckning i kyrkobok af äktenskap, som ingåtts i utlandet utan att svensk lags föreskrifter därvid blifvit iakttagna, återfinnas i §§ 1 och 2 af lagen den 1 juli 1898; och är den grundsats, på hvilken bestämmelsen i förstnämnda § hvilar, närmare utförd i § 6 af lagen den 8 juli 1904 om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap.

I fråga om anteckning af hinderslöshet till äktenskap gäller för dem, som under sin vistelse utomlands förblifvit svenska undersåtar eller

efter återkomsten återfått svensk medborgarrätt, bestämmelsen i 15 kap. 19 § kyrkolagen; hvarjämte i lagen af den 14 oktober 1898 meddelats föreskrifter rörande tillvägagångssättet för svensk man eller kvinna, som vill ingå äktenskap, men icke kan på det i 15 kap. 19 § kyrkolagen föreskrifna sätt styrka sin hinderslöshet.

Beträffande åter sådana personer, som vid sin återkomst till Sverige äro främmande undersåtar, gäller bestämmelsen i § 1 af kungl. förordningen den 8 juli 1904, huru utländsk undersåte, som vill träda i äktenskap inför svensk myndighet må styrka, att hinder mot det äktenskaps afslutande ej är för handen.

Tillämpningen af berörda bestämmelser vållar emellertid, enligt hvad Riksdagen inhämtat, i regel stora svårigheter beroende därpå att de intyg från utländsk myndighet, med hvilka vederbörande immigranter hafva att hos pastor i den svenska församling, dit de inflytta, styrka ingånget äktenskap eller hinderslöshet till äktenskap, i de flesta fall saknas och icke kunna af immigranten utan betydande kostnader, tidsutdräkt och besvär anskaffas. Vederbörande pastor är då, i fall sådana intyg saknas, förhindrad att i kyrkoboken anteckna äktenskapet såsom giltigt eller att annorledes än efter iakttagande af lagstadgade formaliteter utfärda lysning till äktenskap. Enahanda varder förhållandet, då från utlandet medförda intyg äro i ett eller annat afseende ofullständiga. I sådant fall torde dock mången gång, då pastor känner sig öfvertygad om det bristfälliga bevisets trovärdighet, detsamma godtagas såsom fullt bevis angående däri angifna omständigheter. Likaså lärers stundom bestämmelsen i 15 kap. 19 § kyrkolagen om vittnesmål angående hinderslöshet till äktenskap af »tillstådesvarande, vissa och trovärdiga män» tolkas så, att densamma får gälla äfven om skriftliga intyg från i utlandet boende vittnen. Någon enhetlig praxis i dessa afseenden torde emellertid icke förefinnas.

Det synes Riksdagen, att förenklade former kunde införas för sättet att hos pastor i den svenska församling, dit inflyttningen sker, styrka verkligheten och lagligheten af utomlands ingånget äktenskap ävensom hinderslöshet till äktenskap. I all synnerhet borde en förenkling kunna åstadkommas i det fall, då vederbörande under sin vistelse utomlands varit medlem af församling, tillhörande ett fast organiseradt kyrkosamfund, sådant som t. ex. Augustanasynoden i Norra Amerika.

De vägar, på hvilka en lättnad i ifrågavarande afseenden skulle kunna beredas och en återinvandring i sin mån främjas, lära ej utan en närmare utredning kunna definitivt angifvas.

Riksdagen anser emellertid — särskildt med tanke på underlättandet af återinvandringen från Norra Amerika — att i ett stort antal fall åsyftadt resultat skulle ernås, därest föreskrifter kunde meddelas,

att betyg, utfärdadt af vederbörande pastor, tillhörande kyrkosamfund, som efter pröfning befunnits äga i detta afseende betryggande, ordnade kyrkliga förhållanden, affattadt enligt fastställt formulär och försedt med vederbörande församlings sigill, tillerkännas full giltighet i Sverige utan vidare attestering; och borde ett sådant betyg, enligt Riksdagens mening, äga fullt vitsord ej blott i fråga om ingånget äktenskap eller hinderlöshet till äktenskap utan äfven beträffande öfriga förhållanden, hvilka äro af beskaffenhet att böra i kyrkobok antecknas, såsom uppgifter om barns ålder, dop et cetera;

att, där hinderlöshet till äktenskap skall styrkas genom »vissa och trovärdiga» mäns vittnesmål, detta under erforderliga garantier (intyg af konsul, angående vittnenas trovärdighet e. d.) må kunna ske äfven genom personer, boende å den ort i utlandet, där den återinvandrade vistats;

samt att, där för styrkande af hinderlösheten tillkännagifvande i allmänna tidningarna äger rum — med upphäfvande af bestämmelsen i lagen den 14 oktober 1898 om sex månaders anmälningstid i fråga om dem, som vistats utom Sverige, Norge, Danmark eller Finland — tiden för alla fall bestämmes till tre månader.

På grund af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kungl. Maj:t snarast möjligt vidtaga åtgärder för införande af förenklade bestämmelser i fråga om anteckning i kyrkobok rörande från utlandet återinflyttade svenskar, särskildt med afseende på deras äktenskapsförhållanden.

Stockholm den 4 april 1908.

Med underdånig vördnad.
